

огънь и погледътъ, нѣкога твърдъ и проникателенъ сега блуждаеше, сякашъ търсѣше нѣщо. Жена му повдигна глава отъ работата си, и го запита:

— Василе, да не искашъ нѣщо?

Болниятъ я погледна кротко и поклати глава.

И отново погледътъ му заскита изъ стаята.

Спрѣ се върху фамилния портретъ, окаченъ срещу леглото, плъзна къмъ прозореца и пакъ се върна въ стаята. Погледътъ му се спрѣ за дълго върху етажерката съ книги и отново върху портрета. Но впечатленията идваха бавно въ отпадналото съзнание и се застояваха дълго въ старческия мозъкъ. Сага той мислѣше за най-голѣмия си синъ, убитъ презъ войната. И той бѣ тръгналъ по неговия пѣтъ; свърши по право, издържа блестящо държавния изпитъ и щѣше.. да повтори може би, бащиния животъ. Да раздава правда, да крепи мира между гражданитѣ... Правосъдието е велико нѣщо... Ехъ, ако бѣ живъ Васко!

Въ очитѣ на стареца се набраха сълзи. Той потрепка съ клепащи, но сълзитѣ останаха въ жглитѣ. Жена му жално го погледна и заприказва, надѣвайки се да го развлѣче.

— Днесъ ти сготвихъ пилешка супа. Ваню каза, че можемъ да ѝ туримъ две яйца. Той трѣбва да си дойде вече...

Старецътъ бавно погледна стенния часовникъ — стрелкитѣ показваха 11 — и тихо изохка:

— Боли ли те нѣщо? — попита жената и го погали по крака, завитъ подъ юргана.

— Не, нищо! — отвърна тихо болниятъ. — Мислѣхъ си за Васко...

— О охъ! — изохка и майката. — Де да бѣше живъ и той сега!

И двамата пакъ замлъкнаха. Болниятъ притворн очи. И така продължаваше да мисли, но се-